

[Poul Møller.]

position i Salisbury. Jeg har tidligere under udenrigspolitiske debatter gjort den opfattelse gældende, at vi endnu ikke har set eksempler på, at sanktionspolitikken har ført til de tilsigtede resultater, men det er jo ikke vor sag at underkaste denne sanktionspolitik en reel bedømmelse. Det er sket i De Forenede Nationer, det er sket efter Storbritanniens henvendelse til De Forenede Nationers sikkerhedsråd, og det er altså sket i sikkerhedsrådet. Da Danmark siden da er blevet medlem af sikkerhedsrådet, betragter vi det også som rigtigt, at der i hvert fald i denne sag skaffes hjemmel til, at vi kan følge sikkerhedsrådets beslutninger op, og jeg synes, alt taget i betragtning, under hensyn til de lange ferieperioder o. lign. i folketinget, at det kan være en praktisk fremgangsmåde, naturligvis under forudsætning af, at man får en fri og rimelig drøftelse af disse spørgsmål i det udenrigspolitiske nævn.

Efter de bemærkninger, hr. Per Møller fremsatte, vil jeg i hvert fald gerne på mit partis vegne sige, at vi er rede til en udvalgsbehandling af spørgsmålet om, hvorvidt der skal være en bemyndigelse til regeringen, eller hvorvidt folketinget i hvert enkelt tilfælde skal gribe ind, men det konservative folkepartis synspunkt er, som jeg har fremhævet, at vi ikke kan have noget at indvende imod den formulering, regeringen har givet lovforslaget.

Kai Moltke: Jeg skal fatte mig ganske kort. Jeg er enig både i regeringens forslag og med socialdemokratiets ordfører. Jeg finder, det er en såre rimelig fuldmagt, man her giver.

Efter min mening er sanktionspolitik altid noget, som må overvejes, og i visse tilfælde kan betænkeligheder vel også være nødvendige, men det forekommer mig, at enhver risiko for misbrug i denne sag er udelukket; det følger af FN's struktur. Sikkerhedsrådet er et meget — lad os sige — forsigtigt virkende organ. Der er vetoret,

og vi har dansk repræsentation dér i dag, som det er blevet fastslået, så informationsmulighederne om baggrunden for sådanne ting er forbedret i forhold til, hvad de var tidligere. Endvidere har vi de klare forpligtelser i henhold til art. 41.

Det forekommer mig, at henvisningen til, at man forsøgte noget sådant fra Folkeforbundets side under ganske andre forhold og med ganske andre fuldmagter og anden myndighed, er en dårlig indvending i dag. Man kunne selvfølgelig drage spørgsmålet om udsigterne til, at det lykkes eller ikke lykkes, frem, og man kan, som hr. Per Møller gjorde det, sige: vi frygter for, at disse bestemmelser under ingen omstændigheder vil blive overholdt af de sydlige naboer. Det er jo et spørgsmål, som vi før har diskuteret her i tinget, men det forekommer mig, at når et så vægtigt organ som sikkerhedsrådet i enighed udtaler, at det i den forhåndenværende situation er nødvendigt at prøve sanktionspolitikken, må det være et minimumskrav, at vi viser vor loyalitet, så der i alle tilfælde ikke bliver nogen brist med hensyn til Danmarks opfyldelse af sine forpligtelser ved gennemførelsen af de beslutninger, der er truffet.

Jeg tror samtidig, at det har betydning for FN, der har været såre forsigtig med at skride til sådanne vidtgående beslutninger. Det vil styrke FN's autoritet i uhyre grad, hvis denne aktion lykkes.

Derfor hilser jeg med glæde regeringens forslag om deltagelse i sanktionerne i Rhodesiakonflikten, og hvad fuldmagtsloven angår, har jeg ingen bekymringer. I det udenrigspolitiske nævn sidder jo de repræsentanter for partierne, der har det største detailkendskab og den største erfaring med hensyn til disse forhold, og her kan man rådslå med regeringen. Skulle en sag endelig forekomme visse partier så tvivlsom, at man kunne ønske den forelagt for folketinget, nå ja, så er vejen jo fri, så kan man rejse den i tinget, og hvis tinget tager en sådan rådslagning, er der ingenting i vejen for, at tinget også vedtager de